הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר קדושה

יד איתן על משנה תורה, הלכות איסורי ביאה

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות איסורי ביאה

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-איסורי-ביאה/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה 38-202611161024v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ט 4
פרק ג 4
הלכה טו 4
פרק יב 5
הלכה א 5
הלכה ה 5
פרק יד 5
הלכה יט 5
פרק טו 5
הלכה א 5
הלכה ט 5

פרק א

הלכה ט

הבועל אין לו אונס כו'. היינו שיש עליו דין חיוב מיתת ב"ד אבל מ"מ אין ב"ד ממיתין אותו דכיון שאנסוהו ודאי שלא התרו בו וכ"כ הכס"מ בה' סנהדרין רפ"ב. ומ"ש הה"מ דאף רבינו מודה שיש אונס לבועל אם נתכוון לאשתו ותקפתו א' מהעריות או שדבקו כותי עליה (וכ"כ הרדב"ז בסוף ח"ב דכה"ג הוי אונס), והדין עמו דכן מוכח ממ"ש רבינו בה' יסודי התורה פ"ה דבגלוי עריות נמי אם עבר באונס אין ב"ד ממיתין אותו וש"מ דיש אונס נמי לערוה כמו בע"ז וש"ד דנקט התם ואין עליהם אף דין חיוב מיתה כלל. ומצאתי שפירש כן דברי רבינו הלח"מ בפרק כ' מה' סנהדרין. והוא כמ"ש התוס' ברפ"ו דיבמות ופ"ד דב"ק (דף מ' ע"ב) דכה"ג הוי אונס. ודלא כס' מרכבת המשנה ח"ב דרבינו ס"ל דאף אם נתכוון לאשתו חייב כשבא על הערוה דחשוב לדעת אף דמתחלה הוי אונס דלא אמרינן תחלתו באונס וסופו ברצון הוי אונס רק בנבעלת ולא בבועל. ונעלם ממנו דברי רבינו דה' יסה"ת ודברי התוס' שבועות (סוף דף י"ז) עיי"ש דחשוב אונס גבי שמש שלא בשעת וסתה ונטמאת וכ"פ ביו"ד סי' קפ"ה ועיין ביו"ד סי' קנ"ז וכ"מ מדברי רבינו פ"ד מה' א"מ. ועוד משכחת אונס בבועל כמ"ש תוס' בספ"ב דכריתות עיי"ש:

פרק ג

הלכה טו

וכן אם בא עליה שלא כדרכה פטור שבש"ח לא השוה הכתוב ביאה כדרכה לביאה של"כ שנא' שכבת זרע. כ"ה גי' הה"מ בדברי רבינו ולספרים דל"ג כל זה לכאורה תמוה איך ישמיט רבינו דין זה שהוא גמ' ערוכה בספ"ב דכריתות בלי חולק. וי"ל דלפי גירסת אותן ספרים ס"ל לרבינו כמ"ש הרשב"א בחי' בפ' הבא ע"י (דף נ"ה) דההיא סוגיא לא אזלא רק אליבא דר' יהודה דספד"א (דף נ"ד ע"ב) דממעט שם גבי טומאת קרי העראה ושל"כ מש"ז אבל לרבנן התם דלא ממעטי של"כ מש"ז ה"נ לא ממעטי של"כ בש"ח. וע"כ כ"ה דעת מהרש"א בסוטה (דף כ"ו ע"ב) עיי"ש ודו"ק:

פרק יב

הלכה א

ישראלית שנבעלה לכותי דרך אישות הרי אלו לוקין מה"ת. עיין בכס"מ. ויש להביא סעד לדעת רבינו דהכי אזלא ג"כ סוגיא דשמעתא בסוטה (דף כ"ו ע"ב) דאיכא איסור תורה בישראלית לכותי:

הלכה ה

והבא על בת גר תושב אין הקנאין פוגעין בו אבל מכין אותו מ"מ , משמע דאיסור חתנות איכא בבת גר תושב דמה"ט איכא מ"מ בביאת זנות בבת כותי משום גזירה שמא יבוא להתחתן כמ"ש רבינו לעיל. וראיה לדבר מהא דאוסר גר תושב במגעו ביין בשתייה וכתב הרשב"א דהטעם משום גזירה דחיתון הובא בכס"מ פי"א דמ"א. וכה"ג בגיטין (דף מ"ד) דגר תושב ככותי:

פרק יד

הלכה יט

ומוסר שפחה אחת לשני עבדים לכתחילה. מקורו במכילתא משפטים הביאו רבינו בה' עבדים:

פרק טו

הלכה א

הבא על שאר העריות בין באונס כו' הולד ממזר. הכס"מ לא הראה מקורו והוא מתבאר מהסוגיא דספ"ק דחגיגה (דף י'):

הלכה ט

גר שנשא בת ישראל כו' הולד ישראל לכל דבר כו'. מ"ש הולד ישראל לכל דבר לאו דוקא דהא לענין חליצה לא הוי כישראל ופסול להיות דיין וכמ"ש רבינו בפ"ד מה' חליצה. וע"כ הטור אעפ"י שבסי' ד' העתיק לשון רבינו דכאן מ"מ כתב בסי' ח' דגר שנשא ישראלית הולד הולך ג"כ אחר הזכר והיינו דנ"מ לענין חליצה. ובזה לא תקשי ע"ד רבינו והטור דכאן מהא דאי' בתוספתא פ"ד דקידושין כהנת לויה וישראלית שנשאו לגר הולד גר די"ל דלאו לענין לישא ממזרת קאמר דהוי גר אלא לגבי חליצה: